

The Words

A. J A D E

The Words

SZAVAK

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Ashley Jade: *The Words*
First published independently in 2022

Fordította
Perlényi-Chapman Eszter

Szerkesztette
Kal Pintér Mihály

Borítóterv
Lori Jackson Design

ISBN 978-963-636-816-6

Minden jog fenntartva

Copyright © Ashley Jade 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Perlényi-Chapman Eszter 2026

„A szenteknek múltjuk,
a vétkeseknek jövőjük van.”*

OSCAR WILDE

* Oscar Wilde *A jelentéktelen asszony* című színdarabjából (Hevesi Sándor fordítása).

Teljes szívemből ajánlom Apám emlékének –
egyre jobban szeretlek.



PROLÓGUS

PHOENIX

Négy évvel korábban...

– Gyere ide, te kis szaros!

Hetedik osztály óta nem vagyok *kis szaros*. Nem mintha tudná.

Lerázom magamról, és öt lépést teszek a kicsi, keskeny folyosón, amely a hálósobámhoz vezet.

A kezem a kilincsen, amikor egy palack találja el a hátamat.

Üres. *Mindig kibaszottul üres.*

Mert Vance Walker egyetlen csepp alkoholt sem pazarolna el.

Elborul az agyam, megfordulok, és megragadom a koszos ingénél fogva.

– Részeg vagy!

– Te pedig selejtes! – Öklét lendíti, de úgy imbolyog, hogy elvétí az ütést, és hátratántorodik. – Fattyú!

Az az istenverte irónia...

– Te csináltál annak.

Gondolatban visszarepülök az időben, amikor az életem még nem volt kész katasztrófa. Az alkohol és a drog korszaka elé. Oda, ahol még ez a szaros lakókocsi és a szarfészek város sem tűnt fel az életemben. A viszony elé. A bántalmazás elé.

Egy korszak elé. Mielőtt elhagyott minket.

Utálnom kellene ezért az anyámat... de képtelen vagyok rá.

Meglátta a szabadság lehetőségét – esélyt egy olyan életre, ahol a törött bordák és orrok, a zúzódások nem mindennaposak –, és megragadta.

Még ha ez azt jelentette is, hogy a hétéves fiát magára kellett hagynia, hadd védje meg magát, ahogy csak tudja!

Belenézek apám ködös, üveges tekintetű kék szemébe – amit tőle örököltem –, és azon tűnődöm, vajon hogy engedhette magát ilyen mélyre süllyedni.

Mert régebben apám igazi legenda volt. Vagy legalábbis a „legendává válás” küszöbén állt.

Az emberek azt mondták, ő lesz a következő Jimi Hendrix. Sőt, néhányan azt is állították, hogy még nála is jobb. Volt egy gyönyörű felesége, aki szerette, és egy fia, aki úgy nézett fel rá, akár egy hősre.

Egyszer volt, hol nem volt... Mindene megvolt.

Aztán elvesztette.

Nem vagyok hajlandó elkövetni ugyanezt a hibát.



1

LENNON

Épp a második tál *Captain Crunch* gabonapelyhemet eszem, amikor apám belép a konyhába, és a zsebeit tapogatja.

– Nem láttad a kulcsaimat?

Rámutatok a konyhaszigetre, ahol jól látható helyen hevernek a kulcsai.

– Ott vannak.

– Á! – Odamegy a márványtetejű konyhapulthoz, és felveszi őket.

– Kösz, majmocskám!

Azt gondolná az ember, hogy aki ilyen tehetséges, az jobb becenevet is kitalálhatott volna a lányának, de sajnos ez már rajtam ragadt.

Szerinte, amikor megszülettem, pont úgy néztem ki, mint egy majom – nagy fülek, meg minden.

Hirtelen elszorul a torkom, leteszem a kanalat.

Ki kell mondani, ez a látvány jelentheti az egyetlen pozitív emléket számára a születésemmel kapcsolatban, mivel anyám – a lelki társa – percekkel később már meg is halt.

– Nem tudod, hol van a...

– Ott – mondom neki, és rámutatok a jegyzetfüzetre, amit a hűtő melletti pultra tett.

Az arcán látom, hogy megkönnyebbült.

– Kösz. Találkozóm van ma a Black Lunggal.

Ez felkelti a figyelmemet.

– A Black Lunggal? – Visszafojtom a torkomból feltörő nevetést, mert apám aztán egyáltalán nem illik bele a Black Lung rajongótáborába. – Nem vagy egy kicsit...? Tudod...

Megigazítja az orrán lecsúszó, vastag keretes szemüvegét.

– Egy kicsit mi?

Nem vagyok Willy Wonka, szóval nem édesítem meg a dolgokat.

– Ötven felé közeledsz, Apu.

Az arcán megjelenő zavart kifejezésből egyértelműen látom, hogy nem érti.

– Na és?

– Jártál már Black Lung-koncerten? A rajongóik többsége az *én* korosztályom.

Csak azt nem tudom, miért, igazából nem túl jók. Még ha apám be is veti minden varázstudományát, és ír nekik néhány ütős dalszöveget, az sem oldja meg a legnagyobb problémájukat.

A zenekarból hiányzik az összhang.

És a frontemberből hiányzik... nos, *minden*.

Vállat von, láthatólag egy cseppet sem aggódik.

– A menedzserük keresett meg. Nem én őket.

Ez nem meglepő. Korától függetlenül apám még mindig a legnagyobb dalszerző, persze csak a személyes kedvence, John Lennon után. Aki után – *minő meglepetés* – a nevemet kaptam.

– Különben is – folytatja, miközben felállítja a gallérját –, még mindig *menő* vagyok.

Már éppen jelezném, hogy csak az öregek használnak olyan kifejezéseket, mint a *menő*, de rájövök, ma már eleget sértegettem.

– Üsd ki őket, Apu!

Rám kacsint.

– Ha azt teszem, akkor nem lesz, aki megírja a csekket. – Rápillant a fejem fölött ketyegő faliórára. – A fenébe! Késésben vagyok, majmocskám. Mennem kell. – Lehajol, egy puszit nyom az arcomra. – Érezd jól magad a suliban!

Visszatartom a feltörni kész sóhajt, mert lehetetlen, hogy jól érezzem magam a hillcresti középiskolában. Amióta átléptem a küszöbét, ez a hely az én saját kis poklom.

– Próbálj meg nem beállni a pogózásba! Nehogy eltörjön a csípőd!

– Nagyon vicces. – A bejárati ajtóhoz sétál, de mielőtt kinyitná, megtorpan. – A fenébe! Hova tettem a kulcsokat?

Felveszem a kanalamat.

– A zsebedbe.

* * *

Megrántom a blúzom alját, miközben a diákoktól hemzseggő téglapépület felé sétálok. Bár nagyobb méretben vettem volna meg ezt a blúzt, most nem csúszna fel! Isten a tanúm, hogy senki sem kíváncsi a kilógó hájam-ra. Nagy levegőt veszek, megpróbálom behúzni a hasamat, de mindhiába. Bent tarthatnám a levegőt, amíg a tüdőm fel nem robban, de egy-egy hurka akkor is kilógna az XXL-es farmerem derékpántjából.

A parkolóban körülnézek, irigylem a sok csinos lányt, akinek feszes és lapos hasa van.

Hillcrest kisváros, lakossága csak négyezer-egy fő, de biztosan van valami a vízben, mert szinte mindenki csinos.

És e tekintetben anyám se volt kivétel.

A fotók és apám szerint gyönyörű, magas és vékony testalkatához angyali hang társult. Én azonban nem örököltem tőle ezeket a tulajdonságokat. Na jó, kivéve azt, hogy szeretek énekelni a zuhany alatt, amikor Apu nincs itthon.

Nem, én apámra hasonlítok. Alacsony, barna hajú, barna szemű, rövidlátó, átlagos kinézetű vagyok, valahol a duci meg az elhízott között.

– Csinálj egy fotót, hájségg! Az tovább tart.

Sabrina Simmons. A legfőbb ellenségem, életem átka. Ez a lány akkora szemét, hogy Regina George valóságos Mary Poppinsnak tűnik mellette.

Gyönyörű, népszerű, a táncscapat kapitánya – mindenki rajong érte a Hillcrestben.

Ő azonban utál engem.

Ami természetesen arra készíti a többieket, hogy kövessék a példáját.

Gyorsan rájövök, hogy két lehetőségem van. Egy: figyelmen kívül hagyom, ami csak ront a helyzeten. Kettő: adok egy kis kóstolót a saját főztjéből... ami szintén ront a helyzeten.

Gyakorlatilag ebben a helyzetben nincs jó választás, ezért az egyetlen lehetőségem, hogy nem kések el az órámról. Nagy léptekkel haladok el mellette.

– A ruháid mentek össze, vagy te híztál meg? – kiált utánam.

– Ugyan már, mindannyian tudjuk, hogy a ruhák nem mennek össze – teszi hozzá Draven Turner, a futballcsapat kapitánya, aki néha Sabrina pasija is. – A ribi olyan kövér, hogy amikor rááll a mérlegre, az annyit ír ki, hogy *folytatása következik*.

A kis csoportjuk nevetésben tör ki, én pedig csak azt kívánom, hogy nyíljon meg a föld, és nyeljen el egészben.

Aki szerint a legjobb megoldás figyelmen kívül hagyni a piszkálódókat, az vagy egy baromi nagy idióta, vagy soha nem tapasztalta meg az igazi kínzást.

Őszintén szólva: igen abszurd, hogy egy hónap múlva érettségizünk, ezek meg még mindig engem gúnyolnak.

Abszurd és ijesztő. Régebben azt mondogattam magamnak, hogy ez a kövérséget cikiző baromság a középiskolával együtt véget ér, de lassan kezdek rájönni, hogy a seggfej gyerekekből elképesztően seggfej felnőttek lesznek, és a társadalomnak ez lesz a végzete.

Egy dolog azonban biztos. Elegem van abból, hogy az ő bokszsásuk legyek.

Hirtelen megfordulok. Draven karja Sabrina vékony vállán pihen, ami egyértelművé teszi, hogy újra együtt vannak.

Nyilván támadnom kell, és a kinézetüket tekintve védtelen vagyok, de azért tudom, hová üssek, hogy fájjon.

– Hűha! – Amikor eszembe jut a legújabb dráma, ami Hillcrestben zajlik, a mosolyom ugyanolyan hamis, mint Sabrina hajbetoldása. – Azt hittem, miután rajtakaptad Sabrinát, hogy a szalagavató után a parkolóban kefélt Phoenixszel, végleg szakítottál vele. – Felhúszom a táskámat a vállamra. – De nézzenek oda... újra együtt vagytok! Azt hiszem, az igaz szerelem tényleg létezik.

A csoport elhallgat, ám a düh, ami sejtelmesen megvilágítja Draven arcát, valamint a Sabrina szemében felvillanó harag egyértelműen jelzi, hogy a munkám gyümölcse beérett.

Éppen csak megfordulok, amikor a boldog pár kiabálni kezd.

Az igazat megvallva: nem tudom hibáztatni Sabrinát, amiért összejött Phoenix Walkerrel.

A srác olyan gyönyörű, mint amennyire rejtélyes.

Nem lóg együtt a népszerű arcokkal, de az is biztos, hogy Lúzerfalva lakóihoz sem tartozik. Nem sokat beszél, de amikor megszólal, nem lehet nem hallgatni, mert van valami a mély, rekedt hangjában – van valami *benne* –, ami megbabonáz.

Amint belép egy helyiségbe, onnan elszívja az összes oxigént, és magára vonja a figyelmet.

Istennek bizonyára jó a humora, hogy meghallgatja a gondolataimat, mert libabőrös leszek, ugyanakkor előnt a forróság.

Ne nézz oda!

Nem tehetek róla. Mazochista vagyok.

Kiszárad a szám, és a föld kifordul magából, amikor hátranézek, és a két átható kék szem túszként tart fogva.

Lefogadom, hogy még a sötétben is átlátna rajtam.

Tetőtől talpig feketében van, az elnyűtt Toyota Camryjának támaszkodva áll, mintha semmi sem érdekelné a világon. Sötétszőke haja elég hosszú ahhoz, hogy amikor megmozdul, a szemébe essen, ami még rejtélyesebbé teszi. Cigaretta lóg két telt ajka között... így demonstrálja, hogy magasról tesz az iskola szabályzatára vagy a lehetőségre, hogy bajba kerülhet.

Soha nem beszéltünk, de évek óta figyelem őt.
Tudom, hogy a Bayview Estates lakókocsiparkban lakik.
Tudom, hogy csak egy ember van az iskolában, akit a barátjának tart
– ő pedig Reese Storm.
Láttam, hogyan méregeti az embereket, amikor közelednek hozzá.
Ilyenkor csendben mérlegel, vajon érdemes-e időt szánni rájuk.
Láttam a kegyetlen maszkot, amit akkor visel, amikor mindenki
óra figyel.
És láttam a kint a tekintetében, amikor senki nem figyel rá.
Soha nem váltottunk egymással egyetlen szót sem...
De néha úgy érzem, senki sem ismeri őt nálam jobban.



2

LENNON

– Lennon, óra után beszélnem kell veled.

Húsz kíváncsi szempár fordul felém. A gyomrom összeszorul, mert ezek azok a szavak, amelyeket soha nem akar az ember hallani egy tanártól. Különösen nem egy hónappal az érettségi előtt.

Végigpörgetem a dolgaimat a fejemben, miközben Mrs. Herman visszafordul a táblához, és folytatja az órát a reneszánsz és a középkori irodalom összehasonlításával. Első osztályos korom óta kitűnő tanuló vagyok. A fenébe, én lettem volna az osztályelső, ha David Paul nem szerez száz pontot az utolsó matekdolgozatnál, és ezzel nem ver rám két ponttal! *A szemét!*

Nem tudom, mi folyik itt, de nagyon feszült vagyok. Alig tudok koncentrálni az óra hátralévő részében.

Miután mindenki elhagyta a termet, odamegyek a tanári asztalhoz.

– Van valami probléma?

Összeszorítja az ajkát, figyelmesen vizsgál, majd elmosolyodik.

– Csak személyesen akartam elmondani, hogy nagyon büszke vagyok rád, amiért felvettek a Dartmouthra. Mindig is szorgalmas voltál, és nagy öröm számomra, hogy most végre kinyíltál, sőt kivirágoztál.

Sosem tudtam mit kezdeni a dicséretekkel, ezalól ez az ömlengés sem volt kivétel.

– Ó... hm. Köszönöm.

Őszintén szólva: bár jelentkeztem néhány Ivy League-egyetemre, úgy terveztem, hogy a helyi állami főiskolára járok majd.

Nem örülök, hogy apám egyedül marad otthon, mialatt én több-órányi távolságra leszek tőle. Ő viszont biztosított arról, hogy minden rendben lesz, és bár hiányzom majd neki, dühös lenne, ha életem legnagyobb lehetőségét csak azért szalasztanám el, mert félek kirepülni a családi fészekből.

Ragaszkodott ahhoz, hogy végre kitárjam a szárnyamat. És megnyugtató, hogy ő mindig velem lesz, ha szükségét érzem.

Bármennyire is izgulok a távozás gondolata miatt, a lelkem mélyén tudom, hogy igaza van. A világ nem csak Hillcrestből áll, én pedig alig várom, hogy mindent felfedezzek.

Úgy érzem, valamit válaszolnom kell, mielőtt elmegyek, ezért azt mondom:

– Ön nagyszerű tanár.

Erre a szemöldökét ráncolja.

– Ebben már nem vagyok olyan biztos.

Hát, ez kínos.

Egyenes sorba rendezi a tollait az asztalán, és felsóhajt.

– Van egy diák, aki nagyon sok gondot okoz nekem. Hiszem, hogy motivált, hogy jól akar teljesíteni, de hiába maradok itt vele többször is iskola után, hogy külön korrepetáljam, egyszerűen nem tudom megértetni magam vele. Javasoltam neki, hogy járjon magántanárhoz, így esetleg átmehet a közelgő vizsgán, de sajnos nem engedheti meg magának. – A tanárnő összeráncolja a szemöldökét. – Jelenleg nincs sok esély arra, hogy leérettségizzen.

Nem tudom, miért mondja el nekem ezt, de szimpatizálok azzal a diákkal, bárki is legyen az.

Hacsak nem Dravenről beszél. Az a szarfej elmehet a francba!

– Ez tényleg elég gáz...

– Láttam, hogy segítesz más diákoknak, Lennon. Türelmes és kedves vagy... még akkor is, ha nem érdemlik meg; és van egy módszered, amivel felnyitod a szemüket. Tudom, nincs jogom megkérni, hogy egy ilyen helyzetben segíts – főleg ingyen –, de nagyon sajnálom a srácot.

Ahogy otthon él... – Mintha érezné, hogy túl sokat mondott, hirtelen elhallgat. – Ha nem érettségizik le, az sokat árthat neki. Ahhoz azonban, hogy ezt elkerülje, muszáj átmennie a záróvizsgán, és be kell fejeznie egy tanórán kívüli projektet, hogy tovább javítsa az angoljegyeit.

Ó, *jaj!* Van min gondolkodnom. Nem mintha nem akarnék segíteni, de ez stresszesnek tűnik. Nem is beszélve arról... hogy időigényes.

Nem mintha lenne társasági életem – vagy bármi hasonló.

– Csak angoltól kell átmennie, vagy van más is, amivel hadilábon áll?

– Beszéltem a többi tanárával, és bár a jegyei nem túl jók, más tárgyból épphogy átmegy. Úgy tűnik, angoltól a leggyengébb.

Mivel nekem meg épp ez az erősségem, úgy érzem, tudnám őt ösztönözni.

Az egyik énem visszautasítaná, és nem akar belekeveredni, de ha meg sem próbálok segíteni neki, akkor nem lesz nyugtom.

– Van egy kis időm iskola után és hétvégén. – Felnyalábolom a könyveimet az asztalomról. – Nem ígérhetem, hogy a magánóráimnak köszönhetően átmegy, de hajlandó vagyok megpróbálni.

Felcsillan Mrs. Herman szeme.

– Ez csodálatos! Nagyon köszönöm, Lennon! – Körbenéz az üres tanteremben. – Ma tanítás után tanári értekezlet lesz, de nyitva hagyom a termet, hogy megismerkedhessetek, és megbeszélhessétek az időpontokat.

– Jó lesz, köszönöm. – Az ajtó felé tartok, amikor eszembe jut, hogy még azt sem tudom, kit fogok tanítani. – Egyébként kiről van szó?

Mrs. Herman felnéz az asztalán lévő papírhalmából.

– Nem tudom, ismered-e, mivel nem egy osztályba jártok. Phoenix Walkerről beszélünk.

Úgy érzem, mintha valaki kihúzta volna a talajt a lábam alól.

– Ööö!

Mrs. Herman pislog párat.

– Ez talán probléma?

Nem, hacsak nem tartjuk problémának, hogy a gyomrom a torkomban van, hirtelen izzadni kezd a tenyerem, és nem kapok levegőt.

– Nem, nem. Minden rendben.

Rendben, persze.

* * *

Talán azt kellene mondanom Mrs. Hermannek, hogy mononukleózisom van.

Vagy maláriám.

Mondhatnám, hogy vészhelyzet van otthon.

Vagy hogy meghalt az aranyhalam.

A blúzom alját rángatom, miközben az üres folyosón sétálok, és csendben átkozom magam, hogy egyáltalán beleegyeztem ebbe.

Hülye, hülye, hülye!

Reméltem, hogy a nap folyamán lecsillapodnak az idegeim, de csak rosszabb lett.

És most itt vagyok... készen arra, hogy tangózzak az oroszlán barlangjában.

Nem mintha Phoenix oroszlán lenne.

Inkább egy magányos farkas.

Különösen azzal a két jégkék szemével és a „ne szórakozz velem, vagy a fogammal harapom át a torkodat” viselkedésével.

Megkönnyebbülök, amikor látom, hogy az osztályterem üres. Azzal, hogy elsőként érkeztem, némi előnyhöz jutok... és egy kis pluszidőhöz, hogy baromira lenyugodjak.

A könyvekkel teli táskámat a hátsó hosszú asztalra teszem, és lehuppanok egy székre.

Az öt percből hamarosan tíz lesz, és még semmi jele Phoenixnek.

Megkönnyebbülten összepakolom a cuccaimat, miközben az egyik kedvenc dalomat, az Aerosmith *Cryin'* című számát dúdolom.

Mindig is a zene volt a legnagyobb szerelmem. Amikor stresszes vagy szomorú vagyok, amikor izgulok... mindig vár rám. Mint egy meleg takaró, ami átölel egy hideg napon.

Nem telik bele sok idő, a dúdolásom hangos énekléssé torzul. Épp azt a sort éneklek, hogy a *szerelem édes szenvedés*, amikor a szemem sarkából egy magas fiút látok belépni a terembe.

Ó, istenem!

Megdermedek. Az egyetlen hang, amit most hallok, a fülemben áramló vér dübörgése.

Ne nézz oda!

De muszáj odanéznem, mivel hozzám jött.

Amikor végre összeszedem a bátorságomat, és elfordítom a fejem, látom ám, hogy az ajtófélfának támaszkodik, a keze a farmerja zsebében. Hamiskás mosoly ül az arcán.

Óriási.

– Miattam ne hagyd abba!

A hangja olyan, mint a gyúrt bársony selyembe és murvába csomagolva.

Szerencsére az enyém sokkal határozottabban szól, mint ahogy egyébként érzem magam.

– Késtél.

Úgy lép a terembe, mintha övé lenne a hely.

– El kellett intéznem valamit.

Vissza kell fognom magam, hogy ne kérdezzek rá, mi volt az, ugyanis nem az én dolgom.

Ott áll, és úgy lebeg felettem, mint egy közeledő viharfelhő, miközben én néhány könyvet és mappát veszek ki a táskámból.

– Mrs. Herman azt mondta, hogy gondjaid vannak az angolórákon.

Hülyén érzem magam, mert hát persze, hiszen ezért van itt, de fogalmam sincs, hogyan kezdjem el a beszélgetést, Mr. Nem Éppen Beszédessel.

Egy örökkévalóságnak tűnik, mire leül mellém az asztalhoz, de továbbra is hallgat.

Úgy döntök, hogy más taktikát választok.

– Melyik napokon és időpontokban vagy szabad? Tanítás után és a hétvégén általában ráérek.

Mentálisan elcsattantok egy pofont az arcomon, ekkora lúzernek nem festhetem le magam.

Hátradől a széken, két lába terpeszben, gyönyörű arcán dühös kifejezés ül. Mintha az én hibám lenne, hogy itt van.

Kinyitom a mappát, és előveszem az esszét, amit el kell olvasnunk és ki kell elemeznünk, valamint a hozzá tartozó kérdéseket.

– Oké. Később is megbeszélhetjük, hogy mikor lesznek a korrepetálások. – Átcsúsztatom a papírt az asztalon. – Adok pár percet, hogy elolvasd, aztán...

Semmit sem csinálunk... mert kísétál az osztályteremből.

Pár pillanatig a pimaszságától megdöbbenve ülök. Én itt próbálok segíteni neki, hogy leérettségizhessen, ő pedig – se szó, se beszéd – feláll, és anélkül megy el, hogy ezt megköszönné, vagy legalább elküldene a francba.

Forrni kezd a düh a gyomromban. Utánarohanok.

Unom már, hogy az emberek a kedvességemet gyengeségnek veszik. Unom már, hogy a seggfejek azt hiszik, csak úgy átgázolhatnak rajtam, mert nem nézek ki Instagram-modellnek, és nem XS-es méretet hordok.

Unom, hogy el kell fogadnom a szar viselkedést, pedig nem ezt érdemelném.

Mire elérem az üres folyosó végét, Phoenix már el is tűnt. Megfontolom, hogy kifussak a parkolóba, de minek? Ha nem akarja a segítségemet – márpedig egyértelművé tette, hogy nem akarja –, akkor nem pazarolom rá az időmet.

Fogcsikorgatva visszamegyek a terembe, hogy összeszedjem a holmi-mat, és hazamenjek. Az ajtóhoz közeledve egy zongorán játszott dallam

üti meg a fületem. A hangok ismerősek, de egy másodpercbe telik, mire rájövök, hogy ez a leegyszerűsített változata annak, amit korábban énekeltem.

Aztán meghallom.

A szívem megáll, majd hatalmas dobbanással újraindul, és ezzel minden felkavarodik bennem.

Van jó hang.

És van olyan hang, amit csak egyszer hallasz az életben.

Az a hipnotizáló fajta, amely fogva tart, és minden figyelmünket, lelkünk minden darabkáját magának követeli.

Az a fajta, amelyik úgy vonz minket, mint éjjeli lepkét a láng.

Vágyakozás, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Libabőrös leszek, amikor belépek a zeneterembe, ahol Phoenix ül a zongoránál, és csukott szemmel, fejét a mennyezet felé emelve énekel.

Bár az éneklés nem a megfelelő szó arra, amit tesz.

Olyan, mintha minden hang a vérévé válna, és ez az éltető áramlás a hangszalagjai segítségével újra zenévé alakulna, majd gyönyörű hangfolyamként áradna a hallgatók felé.

Úgy érzem, mintha egy spirituális élmény részese lennék... egy *metamorfózisé*.

Mély, rekedt hangja úgy burkol be, akár a vastag ködfátyol. Nem tudtam levenni róla a szemem, még ha akartam volna, akkor sem lehetett. Phoenix ígésző.

Mintha erre született volna.

A dal véget ér, és nem vagyok biztos abban, hogy egyáltalán észrevettem-e, pedig ott álltam mellette.

Aztán morogva megszólalt:

– Nem kell a segítség.

Meg kellene sértődnöm a visszautasításán, és azon, hogy ilyen élesen szólt hozzám. Ehelyett csak ennyi bukik ki belőlem:

– Életre kelsz, amikor énekelsz. – Nem kapok választ, de nem is számít. Egy lépést teszek felé. – A hangod... nézni, ahogy *ezt* csinálod...

– Araszolva közeledek hozzá, és nagy levegőt veszek. – Tehetséges vagy, Phoenix.

Csak akkor veszem észre, hogy mellette állok, amikor a zongoraszék lába megcsikordul a parkettán, és ő feláll, majd fölém tornyosul.

Olyan, mint a nap. Az energia, ami belőle sugárzik, magával ragad, és nem tudsz nem közelebb menni hozzá. Vágysz rá, hogy érezd a bőrdön a meleget. Hogy kapcsolatba kerülj valami ilyen erőteljes vonzással. Ilyen gyönyörűvel.

Még akkor is, ha megéget.

– Nem kell a segítséged – mondja újra.

Mély, rekedt hangja olyan, mint a vihar kavarta víz, amely lehúz magával a mélybe. Azonban a kísérteties, kétségbeesett tekintete az, ami a végzetem lesz.

– De szükségem van rá.